

Hồi 11

Thần đồng diệu kế

ắng đẹp trời êm, núi xanh mím cười.

Tần Bửu Bửu và thiếu niên đen qua sông Trường Giang, vào lãnh giới Giang Tây.

Trên đường đi hai người trò chuyện rất vui vẻ. Tần Bửu Bửu rất vui mừng được biết một chuyện là nhà của thiếu niên đen ở Ngô Thành hưng trấn, gần hồ Phàn Dương. Đối với kế hoạch tiến hành rất là tiện lợi, càng làm cho hắn vui mừng là thiếu niên đen đã nhận lời giúp đỡ hắn trong kế hoạch lừa quây quần hùng. Chỉ có điều dường như thiếu niên đen bị hắn đồng hóa. Theo hắn nhận định tương lai của thiếu niên đen sau này sẽ hơn sư phụ của hắn là Phương Tự Nhu. Ngày hôm đó gần trưa thì đến Ngô Thành ngoại trấn. Tần Bửu Bửu bỗng nói:

- Nói cũng buồn cười, cho tới bây giờ ta vẫn chưa biết tên họ của hắc huynh.

Thiếu niên đen nói:

- Gọi Hắc huynh nghe cũng hay gồm, sửa nữa coi chừng lại không quen.

Hỉnh hỉnh cái lỗ mũi, Tần Bửu Bửu nói:

- Khi gặp lệnh đường mà tên họ người ta cũng không biết, chỉ biết gọi là Hắc huynh, lệnh đường thương con lo lắng, lấy mắt nhìn ta trôn trôn thì ngại lắm, chắc ta phải vội ra cửa mất thôi.

Nhe răng cười, thiếu niên đen nói:

- Phụ thân ta họ Âm, tên do mẫu thân ta đặt, tên một chữ Vũ, tên tục là Nam Phi.

Tần Bửu Bửu nói nhỏ:

- Âm Vũ? Khó bay? Điểu phi bật khơi lại, tên đó quá hèn vậy?

Thiếu niên đen cười nói:

- Người có lúc tinh khôn đáng sợ, có lúc lại hồ đồ đáng cười.

Thấy Bửu Bửu ngờ ngác Âm Vũ cười nói:

- Âm là âm dương, Vũ là vũ công. Tại vì phụ thân ta có học võ và theo mẫu thân ra biết được phụ thân ta hiện ở phương bắc, lấy tên tục là Nam Phi, là hy vọng phụ thân ta sớm trở về.

Xem như đã hiểu rồi, Tần Bửu Bửu gật đầu nói:

- Tên của người cùng với tên phụ thân người có liên quan, còn tên của ta thì phụ thân ta bắt mười vị thầy bói toán nhất bảy ngày bảy đêm để tính ra. Phụ thân ta nói rất hên, không xung khắc tử thần.

Thiếu niên đen cảm thấy buồn cười nhưng thấy gương mặt của Bửu Bửu vừa nghiêm chỉnh vừa hạnh phúc, không nghi ngờ nữa, trái lại rất kính nể và hâm mộ lòng thương yêu con của phụ thân hắn.

Vào thị trấn, thiếu niên Âm Vũ như về với đại dương, vui mừng, chạy nhảy. Tần Bửu Bửu cũng không chịu kém, cũng chạy nhanh hơn. Hai người quẹo qua mấy con đường, đến trước một đại xá lớn, Âm Vũ xô cửa kêu to:

- Mẫu thân, mẫu thân, Vũ nhi về đây. Mẫu thân...

Lập tức có tiếng hán tử gia bộc chạy ra, thấy Âm Vũ, mừng rỡ nói:

- Thiếu gia về rồi, mau bẩm báo phu nhân.

Tần Bửu Bửu ngấm nghĩa gian đại xá này, nói thầm:

"Giả sơn lưu thủy, địa phố thạch chuền, lương đình hồng kiều. Cái nhà của tiểu tử này là phú hộ, lại cho đứa con nối dõi học cấp vật, thật là lạ?"

Âm Vũ thân mật gọi Bửu Bửu vào phòng khách. Gia bộc mang đến khăn lông, trà nước và trái cây.

Ngồi trong nhà có ghế nệm, Tần Bửu Bửu thấy êm ái cười nói:

- Người giấu ta lắm đấy. Cậu ấm nhà giàu sao lại học cấp vật?

Cười ngài ngại, Âm Vũ nói:

Tánh ta thích võ lâm, năm sáu tuổi sư phụ ta cũng vừa đến Giang Tây, bỗng nhiên thấy ta cốt cách rất khác nên thương lượng với mẫu thân ta, thu nhận ta làm đệ tử. Mẫu thân ta không thích người giang hồ, căn bản là không chịu. Nhưng ta phải nài nỉ mấy ngày, mẫu thân ta mới miễn cưỡng nhận lời, nhưng một mực khuyên ta không nên cậy võ hiếp người.

Lúc bấy giờ có tiếng chân gấp gấp truyền vào, rõ ràng người vào có tâm trạng rất kích động.

Âm Vũ cũng quýnh lên, liền vội chạy ra. Một chập sau, đón vào một trung niên phụ nhân xinh đẹp.

Bửu Bửu thấy trung niên phụ nhân mặt mày hiền từ, rất có thiện cảm, vội đứng dậy chào, miệng mời bá mẫu ngồi, mời bá mẫu dùng trà, miệng ngọt ngào làm cho trung niên phụ nhân yêu mến vô cùng. Lấy Ngọc long bôi do Âm Vũ đút lót, Tần Bửu Bửu tặng cho Âm phu nhân, nói:

- Bá mẫu, chiếc Ngọc long bôi này là của người bạn khốn nạn tặng cho ta. Ta nghĩ cái chén đẹp như vậy, chỉ có người cao quý, đẹp đẽ như bá mẫu mới đủ tư cách thu dùng.

Âm phu nhân vui vẻ nhận lấy Ngọc long bôi. Những lời khen của Bửu Bửu làm cho phu nhân mừng rỡ, nói:

- Cảm ơn Bửu Bửu. Người so với đứa con vô dụng của ta tốt hơn nhiều.

Âm Vũ đang chửi mắng thăm Tàn Bửu Bửu, nghe tiếng quở trách của mẫu thân, oan ức vô cùng nói:

- Mẫu thân, sao mẫu thân lại bênh người ngoài, nhất là tên tiểu tử đó?

Âm phu nhân không vui nói:

- Vũ nhi, sao lại chửi mắng người ta. Mẫu thân nói hấn ngoan không phải sao?

Âm Vũ xưa nay rất hiếu thuận, vội nói:

- Mẫu thân trách hài nhi là đúng, hài nhi không nên nhục mạ Bửu Bửu.

Tàn Bửu Bửu làm ra vẻ người tử tế nói:

- Bá mẫu đã trách mắng lầm Âm huynh. Ta và Âm huynh kết bạn là do đánh nhau mà ra, không bao giờ so đo những việc như vậy.

Âm phu nhân vừa tội vừa thương liền nói:

- Âm nhi quá thô lỗ, có đánh con bị thương không?

Ra vẻ tội nghiệp, đưa cánh tay phải bị Âm Vũ nắm chặt ra, Bửu Bửu nói:

- Âm huynh còn nể tình, nên chỉ nắm đau tay ta thôi.

Âm phu nhân thấy sự thật như vậy cũng chẳng hỏi nguyên nhân, quở trách con rằng:

- Vũ nhi, người không đem lời nói ta để trong lỗ tai ư? Tại sao nặng tay với đứa trẻ như vậy. Người thật làm ta thất vọng. Mẫu thân phải mời Phương sư phụ đến để răn dạy cho nghiêm hơn mới được.

Âm Vũ thật bị oan quá đổi, vội biện hộ:

- Mẫu thân, chuyện này không thể trách hài nhi, tại hấn...

Tàn Bửu Bửu ngắt lời, nói hồn nhiên:

- Bá mẫu, Âm huynh không sai. Tại ta quá lí lắc nên Âm huynh mới tức giận.

Âm phu nhân càng không vui nói:

- Thế là người sai rồi, Vũ nhi. Bửu Bửu nhỏ thế kia, lí lắc chút đỉnh cũng chẳng ăn thua gì. Người phải nhường hấn vậy tại sao động đến là dùng võ. Học võ mục đích là vậy ư?

Âm Vũ thấy mẫu thân giận, chỉ nói:

- Âm nhi không đúng, xin mẫu thân trừng phạt.

Tần Bửu Bửu thấy đã chiếm thượng phong, cười nói:

- Bá mẫu, Âm huynh nhận cùng đi với ta dạo chơi khắp nơi. Bá mẫu hãy tha cho hấn, được không?

- Được, được!

Âm phu nhân thấy đứa trẻ này thật hiểu được ý người, cười nói:

- Bửu Bửu nếu như không có chuyện gì, cứ ở lại chơi vài ngày để Âm nhi cùng đi chơi xem như trả lễ. Vũ nhi! Nghe rõ chưa? Bửu Bửu, người nhà ở đâu?

Âm Vũ trong bụng chửi thầm tan nát mười chín đời tổ tông Bửu Bửu. Nghe mẫu thân dặn, chỉ có nước nhận lời, tiện hôm đem chuyện Bửu Bửu mất hết cha mẹ nói ra. Âm phu nhân nghe vô cùng thương xót, suýt rơi nước mắt, gượng cười nói:

- Vũ nhi tiếp đãi tử tế cho Bửu Bửu, mẫu thân đi lo cơm trưa cho bọn bây.

Hai người cung tay chào Âm phu nhân. Âm Vũ bắt đầu hỏi tội:

- Thật là quá lắm, Bửu Bửu! Người hại ta trước mặt mẫu thân, để mẫu thân trách mắng ta. Lương tâm người đâu?

Tần Bửu Bửu nói:

Năm nay làm người tốt không bao giờ được đền đáp. Người nghe cho rõ, ta nói người là bạn khốn nạn là có nguyên nhân. Người chưa xuất sư mà đã gây án, không phải khốn nạn sao? Nếu như mẫu thân người biết được thì người làm thế nào? Ta thấy người được đào tạo chưa đúng mức cho nên dẫn người xuống. Không có lo về sau, người lại trách ta? Hơn nữa ta làm cho mẫu thân người vui cũng là làm tốt cho người. Bọn ta cứ thuận lý thuận tình mà đi chơi, sớm làm xong công việc, bộ sai hay sao?

Âm Vũ ngơ ngác một hồi lâu mới tỉnh lại, nói:

- Lý ra người cũng đừng đem sai lầm chồng chất lên thân ta, làm mẫu thân ta hiểu lầm.

Thoải mái dựa vào ghế, Tần Bửu Bửu nói:

- Từ đầu tới đuôi ta có nói xấu người câu nào đâu.

Âm Vũ le lưỡi, Bửu Bửu thật không có nói xấu câu nào, nhưng nói bóng nói gió, làm cho hắn không kịp phản bác.

Thấy hắn ngần người, Bửu Bửu cười nói:

Thôi được, đứa con tốt thì là đứa con tốt. Sở dĩ bá mẫu quở trách người, cho thấy thường ngày cũng không ngoan lắm! Chúng mình nói chuyện nghiêm chỉnh đi!

Âm Vũ tức cười nói:

- Người tính ngày nào thì ra tay?

Tần Bửu Bửu trầm ngâm nói:

- Đợi chút nữa bọn mình đi đến gần đó khám xét, nếu thời gian cho phép, đêm mai canh đầu ra tay, khỏi phải đêm dài lắm mộng. Ta nghĩ cũng không cần tăng viện, chúng ta hai người xuống trước là được rồi.

Âm Vũ hỏi:

- Người sợ có phần tử tham lam trộm nhìn?

- Không!

Tần Bửu Bửu phân tích nói:

- Quyết định ra tay ban đêm là không muốn làm náo động bá tánh. Ra đường dò thám để biết người giang hồ đến nhiều hay ít. Dán cáo thị triệu tập bọn họ để họ đi lấy bảo tàng đó, khỏi phiền đê bọn họ nhằm vào ta mà tính toán.

Âm Vũ gãi gãi lỗ tai nói:

- Bảo tàng trong tay người, bọn họ không cướp sao?

Tần Bửu Bửu lấy ra một cục ngọc bối. Âm Vũ giật mình nói:

- Thiếu Lâm Đạt Ma ngọc à?

Đem ngọc bối cất vào, Tần Bửu Bửu cười nói:

Nơi đây có hạ viện Thiếu Lâm, trước mặt quần chúng, đem bảo tàng giao cho Thiếu Lâm tự phân phát tiếp tế dân nghèo sạch bách h, đồng thời theo ta đoán căn bản là không có bảo tàng.

Âm Vũ hiếu kỳ nói:

- Người nói đấy chỉ là trò đùa quái ác?

Trầm tư một hồi, Tần Bửu Bửu mới nói:

- Cũng cầu mong như vậy. Ta chỉ sợ đó là âm mưu.

Âm Vũ liền hiểu ra:

- Ý người nói là có ai đó mưu toan gì, truyền bá tin bảo tàng để gây sự chú ý của quần hùng, bên trong âm thầm tiến hành ý đồ bất chánh?

Tần Bửu Bửu nói:

- Đấy cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ, thôi, khoan lo việc ấy.

Việc dự đoán trước không chắc ăn, Âm Vũ chuyển câu chuyện:

- Phàn Dương hồ lớn như vậy, nếu như có bảo tàng thì làm sao tìm kiếm?

Ngơ ngẩn giây lát, Tần Bửu Bửu nói:

- Đúng vậy, tại sao ta lại không nghĩ đến điều này?

Âm Vũ bất chợt tức cười, điều quan trọng như vậy mà không nghĩ đến. Lúc này, gia nhân đến kêu về ăn cơm. Âm Vũ kêu hấn, Bửu Bửu bất động, rồi nói:

- Ăn cơm xong ta cùng người đến Phàn Dương hồ xem xem rồi mới quyết định tìm kiếm như thế nào?

Bửu Bửu không có tinh thần đi vào nhà ăn, nhưng khi nhìn thấy trên bàn toàn đồ ăn Giang Nam mùi vị thơm phức, Tần Bửu Bửu bỗng phấn chấn tinh thần, tuy ăn rất ít, nhưng tươi cười cứ khen ngon mãi, làm cho chủ nhân cảm thấy hấn thật là một vị khách đáng yêu.

*

* *

Bên bờ hồ gió lạnh hiu hiu, Tần Bửu Bửu lạnh run nói:

- Đây là Phàn Dương hồ nổi tiếng ư? Nước dường như không nhiều lắm!

Âm Vũ giải thích nói:

- Mặt hồ rộng hay hẹp tùy thời tiết mà thay đổi. Mùa hè nước sông Trường Giang dâng cao, đổ ngược về hồ nên mặt hồ rộng. Mùa đông là thời kỳ nước cạn, nước hồ bổ sung cho Trường Giang. Bây giờ mới qua mùa đông, mặt hồ còn hẹp, tìm kiếm còn hơi dễ. Thử đoán xem, bảo tàng ở đâu?

Tần Bửu Bửu vén mấy sợi tóc bị gió thổi trên má nói:

- Không biết!

Âm Vũ im lặng rồi nói:

- Thì không biết mới cần người đoán vậy!

Tần Bửu Bửu nhìn hấn cười nói:

- Không cần đoán.

Âm Vũ mừng rỡ kêu:

- Người đã biết bảo tàng ở đâu rồi ư?

Tần Bửu Bửu từ từ lắc đầu, cười có vẻ thần bí.

Âm Vũ không biết đầu đuôi lấy làm lạ nói:

- Thế là thế nào? Người đã nhận ra hiện tượng lạ ư?

Gật gật đầu, Bửu Bửu nói:

- Bọn mình vừa đi vừa nói, ở đây người giang hồ càng lúc càng tụ lại đông.

Âm Vũ nhìn người tụ tập bên hồ, liền cùng Bửu Bửu rời nơi đấy. Qua một chặp, đã thấy Bửu Bửu vừa đi vừa cúi đầu trầm tư. Mấy lần thiếu chút đụng vào cây hoặc vướng vào đá, không chịu nói nữa.

- Bửu Bửu, đừng cúi đầu mà đi, làm ta lo sợ cho người.

Ngẩn đầu cười, nhìn thấy bên đường có một cụm thanh trúc, sau bụi trúc mơ hồ lộ ra một góc đá xanh. Tần Bửu Bửu vỗ vào đầu một cái, chỉ vào góc đá vui mừng nói với Âm Vũ.

- Nơi ấy có đá xanh, người có thấy không?

Âm Vũ thấy rất rõ ràng nói:

- Dĩ nhiên là thấy, bọn mình đến đó nghỉ ngơi chút đi.

Tần Bửu Bửu tiếng nói càng run run:

- Người đối với ta rất tốt, sư phụ người thật xấu, cứ muốn ta đi mãi.

Cũng không đợi Âm Vũ trả lời, hấn vô cùng phấn chấn, chạy đến lùm thanh trúc, vạch ra nhìn, bất chợt nghe nhẹ nhõm trong lòng. Thì ra nơi đó có một vị cô nương mặc áo đỏ ngồi xoay lưng về phía hấn.

Cô nương áo đỏ nghe thấy tiếng chân nhưng không quay đầu lại. Âm Vũ chạy đến gần cười nói:

- Bửu Bửu, sao đứng đó, mệt rồi hả?

Tần Bửu Bửu cũng lười ngấm nhìn xem y là ai, nói:

- Không cách nào khác, có người chiếm trước, hại ta đi không công.

Âm Vũ đang định nói thì hồng y nữ nhân bỗng xoay người, quay đầu, giọng nói không giấu nổi vui mừng:

- Tần Bửu Bửu, không ngờ lại gặp người ở đây.

Tần Bửu Bửu nghe tiếng, ngấm nhìn nàng ta một hồi, rồi cười nói:

- Thì ra là Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn cô nương.

Còn ai khác hơn là Cung Ngọc Mẫn, tuy hơi xanh gầy một chút, nhưng không kém phần thanh lệ, ngọc nhiên hỏi:

- Người đã phục hồi trí nhớ rồi ư?

Tần Bửu Bửu nói qua loa:

- Lần trước gặp người thấy rất quen, cho nên cứ bám theo sau người, cho đến khi gặp phụ thân người Tổng Tư Đồ mới nhớ lại chút ít. Nhưng ta lại hôn mê, đến khi tỉnh dậy thì bọn người không biết đi đâu rồi. cho nên ta một mình đi bậy bạ đến nơi đây!

Tay chỉ Âm Vũ, hấn giới thiệu:

- Đây là Âm Vũ, bạn mới kết thân của ta, là đồ đệ của Phương Tự Nhu hiệp đạo.

Cung Ngọc Mẫn hình như không nghe hấn nói gì, chỉ lấy đôi mắt nhìn trân trân gương mặt tuấn tú của hấn. Tần Bửu Bửu hơi giận, nhưng thấy Cung Ngọc Mẫn vẻ mặt buồn buồn nên không đành, giành ngôi trên đá cười nói:

- Cái ghế này xem như ta chiếm rồi vậy!

Cung Ngọc Mẫn mềm mỏng nói:

- Cái ghế này vốn din là của người.

Tần Bửu Bửu bị sự mềm mỏng của nàng làm giật mình, ngẩn mặt nói:

- Nữ nhân đều ưa thay đổi như thế sao? Hôm trước đòi giết ta, bây giờ thì mềm mỏng như vậy?

Cung Ngọc Mẫn đỏ mặt. Âm Vũ cười nói:

- Bửu Bửu giỏi thật, tuổi tác như vậy mà được giai nhân đoái hoài, không biết ta có nên tránh mặt không?

Tần Bửu Bửu còn nhỏ quá, chưa biết chuyện quan hệ nam nữ, kinh ngạc nói:

- Người đi đâu? Ta vừa mới ngồi xuống, người lại muốn ta đi nữa ư?

Âm Vũ thấy hấn thật không hiểu, ngồi quì xuống nói:

- Kia là nữ, người là nam. Nam nữ nói chuyện to nhỏ với nhau, người ngoài không nên nghe trộm.

Nghiêng đầu suy nghĩ, Tần Bửu Bửu kêu lên:

- Ta chỉ muốn nói chuyện to nhỏ với đại ca, hà hướng người cũng chẳng phải là người ngoài.

Âm Vũ điên cái đầu. Khi tình yêu chưa đến, bất cứ người ngoài nào có tán vào cũng vô dụng.

Cung Ngọc Mẫn thấy Bửu Bửu không biết tình ái, bao nhiêu mộng đẹp của bao ngày qua cũng theo đó mà tan biến, đôi mắt ngấn lệ xoay người định đi. Tần Bửu Bửu đang cùng Âm Vũ tranh luận việc này, hất mặt thấy, vội kêu:

- Cung Ngọc Mẫn, sao không nói lời chào biệt rồi mới đi. Ta có việc muốn nhờ người chỉ giáo.

Đối với người mình ưa thích, nhìn lâu một chút cũng tốt thôi, Cung Ngọc Mẫn cười gượng nói:

- Chuyện gì? Ta biết chuyện rất ít, có thể vô phương trả lời.

Tần Bửu Bửu thấy đôi mắt Cung Ngọc Mẫn vẫn còn ngấn lệ, nói:

- Việc này do ta quyết định, không miễn cưỡng đâu. Chỉ vì ta không biết người tại sao rơi nước mắt, đại ca không nói nữ nhân không được khóc, không thì ta có thể chỉ bảo cho người rồi.

Cung Ngọc Mẫn thấy tình lang trong tâm hồn không hiểu tâm trạng người con gái, đau xót từ đáy lòng kêu "ui" một tiếng rồi khóc nức nở. Tần Bửu Bửu tay chân như tê dại, hấn không biết thật sự. Từ nhỏ nhập bọn với các hòa thượng, xuống núi lại chung sống với Vệ Tử Y và các hào kiệt. Những nữ nhân hấn quen đều là bậc đáng hàng mẫu thân. Tử Thu Như tuy là cô nương trẻ nhất, cũng lớn hơn hấn bảy, tám tuổi và chỉ mới mấy ngày là ra đi, cho nên ứng phó với các cô nương trẻ là việc làm mới mẻ.

Cung Ngọc Mẫn càng khóc càng thương tâm. Tần Bửu Bửu lấy mắt nhìn trân tráo, ngẩn ngơ, trong lòng xót xa nghĩ thầm:

"Ở Thiếu Thất sơn vr nhân tình thế thái ta đều không biết. Xuống núi đại ca từ từ dạy ta chút đỉnh nhưng mà đại ca khư khư bỏ sót dạy việc này".

Âm Vũ tuy hiểu biết, nhưng cũng chẳng khuyên được, không khỏi trách Bửu Bửu:

- Cũng tại người không đúng, nói chuyện không nhằm đối tượng. Đối với nữ nhân không biết mềm dẻo.

Tần Bửu Bửu bị Cung Ngọc Mẫn đã đau đầu, tức giận nói:

- Ta nào có biết tại sao y thị khóc bừa như vậy, thôi thì trả ghế ngồi lại cho y thị nhé?

Cung Ngọc Mẫn nghe hấn nói chuyện giống như kẻ khờ dại, càng tức nên khóc càng to lên.

Tần Bửu Bửu nghe khóc to giật mình, vội nhảy xuống núp sau lưng Âm Vũ nói:

Nữ nhi thật là khó động đến. Bọn ta càng an ủi thì y thị lại càng khóc to. Không nên đấu đá với nữ nhân, ta thấy bọn mình bỏ đi là thượng sách, đừng nên làm quen với y thị.

Âm Vũ tức đến thất khiếu bốc khói, chửi:

- Người làm giống gì như con chim đại, cách an ủi của người ta còn phải bị tức mà khóc.

Tần Bửu Bửu giận kêu lên:

- Vậy chứ người muốn ta làm sao? Việc này không ai chỉ bảo ta, ai mà biết y thị ham khóc như vậy?

Âm Vũ biết hẳn không biết thật, bình tâm nói:

- Người nói với cô nương ấy vài lời tốt lành hoặc xin lỗi thì nàng sẽ không khóc nữa. Nên nhớ giọng nói phải êm dịu một chút.

Tần Bửu Bửu phản đối nói nhỏ:

- Tại sao người không nói đi, đem cái chuyện thấy ghét như vậy quăng cho ta? Ta...

Âm Vũ vội lấy tay bịt cái miệng của Bửu Bửu, thấy Cung Ngọc Mẫn không chú ý mới nói nhỏ:

- Cô nương ấy bị người làm cho khóc, tự nhiên là người phải đi. Ta khuyên, nàng cũng không chịu nghe đâu.

Mắt chớp chớp, Tần Bửu Bửu nói:

- Ta mà làm cho cô nương ấy khóc? Kỳ lạ ghê chưa, người vô dụng lại đổ cho ta. Hừ!

Thấy Âm Vũ lăm mắt quỷ, Bửu Bửu trong lòng không thoải mái chút nào, ngồi lại chỗ ghế đá, lấy hơi nói:

- Cung cô nương đừng khóc nữa có được không? Đại ca ta nói ham khóc không phải là đứa trẻ ngoan!

Âm Vũ nghe nói tức chết được, lấy tay ra dấu. Tần Bửu Bửu thấy vậy trầm nghĩ:

"Như vậy không được sao? Thôi thì đổi cách khác vậy".

Cố gắng nhớ lại cách thức lúc trước Vệ Tử Y áp dụng qua với hẳn, mừng rỡ nói:

- Khi trong lòng ta bực bội, đại ca ta cùng giận với ta. Thế thì ta cùng với người làm trò vui chơi được không?

Cung Ngọc Mẫn khổ sở kêu lên:

- Đại ca! Đại ca! Trong tim người chỉ có đại ca, không còn dung nạp ai khác được ư?

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu được nuông chiều quen rồi, tánh nết lại nổi lên, kêu to:

Còn có đại hòa thượng thúc thúc, Minh Trí bọn họ và huynh đệ trong xã ta đều ưa thích. Chỉ có điều cái phương pháp của họ đối với ta đem ra ứng phó với người đều không thích hợp, cho nên mới đem tuyệt chiêu của đại ca ra mà an ủi người, nào ngờ người lại không biết phân biệt hay dở. Người khóc không biết mệt, thiếu gia nói đến khô cổ vậy.

Cung Ngọc Mẫn càng nghe càng tức, lại cất một tiếng khóc to lên, đứng dậy muốn bỏ đi. Bửu Bửu nạt nói:

- Đứng lại... ngồi xuống!

Cung Ngọc Mẫn bị cái uy nghi khí khái của hắn trấn áp, đành làm theo lời hắn.

Tần Bửu Bửu bề ngoài xem đứng đắn, trong bụng lại thầm cười muốn bẻ bụng:

"Thì ra nữ nhân sợ cái ngón này, thiếu gia chả cần ai dạy cũng biết chiêu này, ghê gớm chưa!"

Quán thông được điểm này, Tần Bửu Bửu bây giờ là cao thủ, thay đổi bộ mặt nói:

- Ta bỗng nhiên nghĩ ra một trò chơi vừa kích động, vừa vui. Người xem, giày của ta bị mòn gần hết rồi, người nếu còn khóc nữa ta sẽ bắt người đến tiệm mua đôi giày mới.

Y như thật, lấy đôi giày giơ cao. Cung Ngọc Mẫn thấy đôi giày còn mới, mang đến mòn cũng còn lâu, biết rằng hắn bịa chuyện, nhưng thấy gương mặt tươi cười và lí lắc của hắn, lại sợ hắn cố ý làm hư đôi giày thật, nên không khóc nữa.

Tần Bửu Bửu khoái chí nháy mắt với Âm Vũ:

"Người vô dụng, cần học hỏi thêm. Xem ta ra tay thì vạn sự như ý."

Tần Bửu Bửu tính nghịch phán nhưng cũng biết nghĩ đến việc phải làm, rất thân thiết nói:

- Hết bực bội chưa? Cung cô nương, bây giờ ta có thể hỏi mấy vấn đề.

Cung Ngọc Mẫn trút hết phiền não rồi, hiếu kỳ nói:

- Người muốn hỏi ta vấn đề gì?

Hơi suy nghĩ, Tần Bửu Bửu quyết định hỏi tới:

- Hôm đó ta hôn mê tỉnh dậy, bạn hòa thượng của ta nói có một nam một nữ đến tìm người. Nam là Tổng Tư Đồ, thân sinh của người, nữ là ai? Người có thể cho ta biết chăng?

Gương mặt phớt ửng hồng, Ngọc Mẫn ngập ngừng nói:

- Thì ra người đã biết thân thế ta rồi, người có khi dễ ta không?

Tần Bửu Bửu nói:

- Lớp người trước làm sai lầm không cần người phải gánh chịu. Bất luận Tổng Tư Đồ có thật lòng hay không, nhưng ta tin rằng mẫu thân người vẫn một lòng thương yêu người, ai có nói gì người không cần phải để ý đến.

Cung Ngọc Mẫn bỗng như được cởi mở gút mắc trong lòng, cười nói:

- Ta hiểu rồi, cũng biết mình phải làm gì, cảm ơn người nhiều.

- Không dám!

Tần Bửu Bửu cười nói:

- Bây giờ xin người cho ta biết nữ nhân ấy là ai vậy?

Trong lòng không còn vướng bận, Cung Ngọc Mẫn nói một hơi:

- Là bạn của phụ thân ta, trong võ lâm lấy mỹ danh là Ngọc lý đao Tô Hồng Mai.

Tần Bửu Bửu bực bội:

- Không lấy biệt hiệu vừa hòa dịu vừa êm tai, lại là la sát. Ngọc Lý Đao, thật chất tai.

Cung Ngọc Mẫn ngại nói:

- Người giang hồ không lấy cái tên nghe không kêu thì khó mà nổi tiếng được.

- Ta không cần cái đó.

Tần Bửu Bửu không muốn đi sâu, nói:

- Sau này bọn người đi đến đâu? Ta tìm không gặp.

Cung Ngọc Mẫn cười:

- Thân phụ sợ người nhận ra, bắt ta thay đồ. Ba người ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm đi đường.

- Quả thật không ngoài sở liệu của t.

Gật gật đầu, Tần Bửu Bửu đôi mắt ánh lên, lại nói:

- Người đến đây làm gì? Còn phụ thân người và Tô Hồng Mai đâu?

Cung Ngọc Mẫn buồn bã nói:

- Ta cũng không biết phụ thân ta làm gì? Mấy ngày nay cứ thần bí, ta hỏi người chỉ cười có vẻ thần bí, nhưng không chịu nói. Mấy ngày trước bọn ta đến đây, phụ thân và Tô Hồng Mai mãi lo chuyện riêng, bỏ mặc ta, cho nên ta đi dạo cho đỡ buồn.

Tần Bửu Bửu trầm ngâm nói:

- Người có biết nơi đây xảy ra chuyện gì to lớn không?

Cung Ngọc Mẫn suy nghĩ một hồi phấn khởi nói:

- Có phải người muốn nói cái chuyện có bảo tàng ở Phàn Dương hồ chăng?

- Đúng, đúng, đúng!

Tần Bửu Bửu vô tình nắm đuôi tóc nàng, nói:

- Có phải phụ thân người nói với người không? Nói hồi nào vậy?

Cung Ngọc Mẫn cúi đầu cười e lệ nói nhỏ:

- Ta đến đây mới nghe người ta nói. Ta nghĩ mục đích của phụ thân ta cũng là chuyện đó.

Lâu lắm không có cơ hội phát biểu, Âm Vũ nói:

- Bửu Bửu, tại sao người hỏi những chuyện không liên quan với bọn ta chi vậy?

Trợn mắt với hấn một cái, Tần Bửu Bửu chặt một cây trúc khô, vể lung tung dưới đất. Cái đầu lắc lia lịa, miệng nhép nhép không biết nói gì. Âm Vũ và Cung Ngọc Mẫn càng nhìn càng không hiểu nổi, hai người nhìn nhau, ai cũng chẳng dám mở miệng hỏi trước.

Một chập sau.

Tần Bửu Bửu ngáp dài, lười lười đứng dậy:

- Ta muốn nghỉ ngơi rồi, tạm biệt!

Âm Vũ và Cung Ngọc Mẫn đâu để hấn chạy thoát, kìm kẹp hai bên, bắt hấn ngồi lại trên ghế đá, bốn mắt đăm đăm nhìn vào hấn. Bửu Bửu làm bộ nhắm mắt nghỉ. Âm Vũ nói:

- Đừng đùa nữa, Bửu Bửu. Đừng làm bộ giả mặt ma mặt quỷ, vô ích thôi.

Im lặng giây lát, Tần Bửu Bửu từ từ mở mắt. Ánh mắt tinh quái làm bọn họ giật mình, nói:

- Xin hỏi Cung cô nương có định từ nay về sau theo Tổng Tư Đồ không?

Cung Ngọc Mẫn không hiểu ý của hấn, chỉ nói:

- Không, bây giờ ta định về nhà họ Cung. Hơn nữa ta là họ Cung chứ không phải họ Tư Đồ.

Như trút được gánh nặng, Tần Bửu Bửu nói:

- Vậy thì người nên đi ngay đi.

- Người... người nói là...

Tần Bửu Bửu biết nàng tưởng hấn muốn xua đuổi nàng, nên ngắt lời, nói:

- Ta nói là tại nơi đây không bao lâu sẽ xảy ra một trận đại cuồng phong, sợ người bị liên lụy. Hà huống người đối với kho báu rất không thích thú, cho nên người hãy mau lìa xa nơi có chuyện lôi thôi này.

Cung Ngọc Mẫn thật lấy làm cảm động nói:

- Ngay lúc gặp ban đầu, người không phải như vậy. Bây giờ người dường như trưởng thành hơn.

Tần Bửu Bửu chửi thảm trong bụng nhưng lại cười nói:

- Mau đi nhanh, vương vấn đủ hay chưa?

Cung Ngọc Mẫn gật đầu, lưu luyến đứng dậy. Tần Bửu Bửu nói:

- Bọn người nghỉ chân ở khách điểm nào? Ở phương nào?

Cung Ngọc Mẫn không hỏi nguyên do, nói:

- Gần nơi đây, khách điểm Tái Lai phía sau hoa viên, dãy trái, phòng trên.

Tần Bửu Bửu cảm ơn một tiếng, lại nói:

- Ta nghĩ người nên trực tiếp về Cung phủ, không cần phải về khách điểm nữa.

Cung Ngọc Mẫn cười gật đầu, rời xa cái chỗ sắp xảy ra chuyện lôi thôi, đi lo cho tương lai mình.

Âm Vũ dường như bị đánh mất vật gì, chưng hửng. Tần Bửu Bửu đùa nói:

- Giai nhân đã đi rồi. Âm Vũ huynh cô đơn thương cảm, tội nghiệp, tội nghiệp!

Âm Vũ chột tỉnh, nói:

- Đừng chế nhạo ta, Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu cười khúc khích nói:

- Đừng mắc cỡ nữa, vài năm nữa đến nhà cầu thân không được sao?

Do dự một lúc, Âm Vũ cuối cùng lấy hết can đảm nói:

- Ta có muốn cũng vô ích. Người nàng thích là người.

Tần Bửu Bửu giận mắng:

- Thích không có nghĩa là yêu. Người đừng vô dụng như vậy, yêu mà không dám biểu lộ.

Âm Vũ chuyển sang vấn đề khác, nói:

- Đừng lo nói ta hoài, chuyện kho báu bây giờ người tính làm sao?

Tần Bửu Bửu lại trách hấn khi nãy thúc thủ bàn quan, cố ý nói:

- Xem không ra người con người lớn như vậy là lại yếu quá, để ta nói với bá mẫu giùm cho.

Âm Vũ vội ngăn cản, cầu xin nói:

- Bửu Bửu nè! Người tha ta một lần đi. Ta xin lỗi người được không?

- Người nói thế có nghĩa sau này đều nghe ta?

Âm Vũ sợ nhất là mẫu thân buộc hẳn phải kết hôn để bỏ cái ý nghĩ đi giang hồ. Nếu Bửu Bửu báo cáo việc này thì trúng ý của Âm phu nhân. Chỉ có cách vội gật đầu để tỏ ý bằng lòng.

Tần Bửu Bửu không làm khó nữa, nói:

- Thôi về đi. Ngủ cho ngon để làm việc.

Âm Vũ như vất gánh nặng, cũng chẳng hỏi, chỉ nói:

- Được, về đi. Trẻ quá mẫu thân ở nhà đâm lo.

Tần Bửu Bửu cười nhạt, cuộc đời không có mẫu thân như hẳn thật là một đáng tiếc to lớn.

*

* *

Khách điểm Tái Lai cũng giống như bao nhiêu khách điểm ở các nơi khác, chia làm thượng phòng, đơn phòng và tổng phòng.

Phần đông viên khách đều ở thượng phòng. Đại đa số người giang hồ và phú hộ, cự thương. Đêm nay phòng dãy bên trái và bên phải đều bị hai loại người này chiếm hết.

Đêm ấy vừa qua canh hai, Tần Bửu Bửu và Âm Vũ hai tiểu tử chưa từng xuất thân giang hồ, song song tiềm phục hậu viện khách điểm Tái Lai, dò la địa hình.

Tần Bửu Bửu băng mình qua phòng thứ tư, dãy trái. Chân vừa dưng đến nóc nhà liền nhìn về phía sau, thấy Âm Vũ bất động, đang muốn vẫy tay báo hiệu bỗng nghe trong phòng có tiếng nói:

- Kẻ nào trên mái nhà nếu không có việc gì hãy về đi. Tại hạ muốn nghỉ ngơi rồi.

Tần Bửu Bửu nghe nói giật mình, không cần suy nghĩ nhiều, lộn người thêm vài vòng, đến ngay dãy phòng bên trái, cẩn thận gỡ vài miếng ngói. Tiếng nói trong nhà truyền đến tai hẳn rất rõ ràng.

Tiếng nói của người nam Bửu Bửu biết là Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ, nghe hẳn nói:

- Hồng Mai, người tại sao không tin ta? Người muốn ta nói thế nào mới tin?

Người nữ là Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai, tiếng nói lãnh lót nhưng chứa đầy vẻ kiêu ngạo:

- Muốn ta tin cũng dễ thôi, đưa tị thủy tê giác cho ta bảo quản.

Tổng Tư Đồ có vẻ không chịu:

- Nói không biết bao nhiêu lần. Ta không có tị thủy tê giác.

Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai to tiếng nói:

- Không có tị thủy tê giác thì người đến đây làm gì? Tổng Tư Đồ người xem ta như đứa trẻ ba tuổi?

Tổng Tư Đồ giải thích:

- Tị thủy tê giác nghe nói Tần Bửu Bửu đã đem vất nó mất rồi. bây giờ lọt vào tay Âu Dương Tất, tên quái vật đó và gã đồng đảng ấy cũng không biết trốn ở đâu? Người sao lại đòi ở ta?

Một tiếng vang rất nhỏ mà dòn. Một tiếng kêu sợ hãi ngắn nhưng rất gây chú ý. Tần Bửu Bửu trong bụng lo sợ, hẳn đoán dường như là tiếng gãy xương.

Tiếng nói của người nam không thuộc trong hai người trong phòng, hằm hừ:

- Tổng Tư Đồ, người đã cho con gái về trước, đã hủy đi giữa lời hứa hẹn của chúng ta. Bây giờ lại khăng khăng không chịu thố lộ tị thủy tê giác và địa điểm kho tàng. Ta Nộ Sát Bia Bi Cửu U quá dễ coi thường ư?

Tần Bửu Bửu phục trên nóc nhà sợ đến nỗi suýt chút kêu lên, hẳn đại khái hiểu ra tất cả.

Tổng Tư Đồ than thở nói:

- Mẫn nhi không phải là ta bảo. Ta cũng không đồng ý người vì hận riêng mà làm nhục nó.

Cười hi hi quái gở như chó sói kêu, Nộ Sát Bia Bi Cửu U nói:

- Năm ấy người và Chung tiện nhân lén lút tư tình, do người tham lam, buộc Chung tiện nhân phải gã cho Cung lão đầu, để cho ta bị chê bai. Sau cùng còn trúng gian kế của Cung lão tặc, làm cho ta bao năm sống trong đen tối. Ta muốn trả thù, phương pháp hay nhất là hủy đi hạt giống còn để lại của hai người, để cho bọn người đau khổ, ân hận, ta hận bọn người. Ta còn muốn cho Chung tiện nhân ở dưới địa ngục cũng không yên, khờ khờ... ta muốn báo thù!

Tiếng nói của Ngọc Lý Đào Tô Hồng Mai cũng nghe rất ghê gớm:

- CỬU U ca, đừng có quá kích động như vậy. Ở đây có không ít người võ lâm.

Hừ một tiếng, NỘ SÁT BIA BI CỬU U nói:

- TỔNG TƯ ĐỒ, hãy khôn hồn một chút, đừng có trước mặt lão BI này mà giả vờ. Nếu như người đối với tiểu tiện nhân còn chút tình cảm thì đã không bằng lòng hứa đem tặng ả cho ta thọ hưởng. Bây giờ tiểu tiện nhân đào tẩu rồi, người không làm được lão trượng thì sự hợp tác của bọn ta đến đây chấm dứt. Bây giờ người nên cho ta biết tị thủy tê giác và kho báu cuối cùng ở đâu? Xin khuyên người đừng để cho ta nổi giận, lão BI này xưa nay không có lòng từ bi.

TỔNG TƯ ĐỒ oán giận nói:

- BI CỬU U, người là đồ vô liêm sỉ. Lão đây đã bị người kềm chế trong tay còn gì mà nói nữa?

Im lặng hồi lâu mới nghe Ngọc Lý Đào Tô Hồng Mai nói:

- TỔNG CA, người nói ra đi. Tất cả đều có lợi, hà tất phải khăng khăng như vậy.

Hừ một tiếng, TỔNG TƯ ĐỒ nói:

- TÔ HỒNG MAI, xem như ta đui mới yêu một nữ tử thối như người. Người đừng có mất qua mày lại hùn theo lão BI mà tính toán với ta. Ta nói thật với người, sự thật là chẳng có kho báu chi cả.

BI CỬU U cười nhạt nói:

- Lão quỷ TƯ ĐỒ, ta xem người toàn nói bậy nói bạ nữa rồi. Không cho người nếm mùi đau khổ, người chẳng biết thủ đoạn của lão BI này như thế nào.

"Keng" một tiếng, lại hằm hừ nói:

- Người hiệu xưng là Ngọc Diện Phán Quan, ngày thường rất trọng thể diện. Nếu như lão BI này khắc mấy chữ trên mặt người, xem người từ nay dám gặp mặt ai. Cho tới chết xuống địa ngục, Chung tiện nhân thấy người biến thành quỷ quái như vậy e rằng cũng chẳng dám yêu người.

Im lặng một hồi mới nghe TƯ ĐỒ than nói:

- Tị thủy tê giác ở trong gót giày ta. Kho báu ở Phàn Dương hồ là do ta truyền ra, mục đích là mượn tay người khác lấy tị thủy tê giác để bình yên mà qua biển Đông Doanh.

BI CỬU U nghe tới đây kinh ngạc:

- Truyền thuyết từ ba mươi năm trước là thực vậy?

TỔNG TƯ ĐỒ nói tự tin:

- Điều này ta dám khẳng định, lần trước gặp tai nạn dẫn đến thất bại, cho nên ta mới nghĩ đến tị thủy tê giác.

Bi Cửu U dường như đang lẩm bẩm:

- Nếu như được những bậc ẩn thế cao nhân truyền dạy thì ta khỏi phải lén lút ẩn mình sống qua ngày. Cả cái chốn võ lâm đều suy tôn ta. Cung lão tặc cũng không ăn thua gì, khờ khờ...

Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai như hoảng hốt nói:

- Cửu U ca, người muốn tính toán cái gì vậy?

- Im đi!

Bi Cửu U nói:

- Tổng Tư Đồ nói thật lòng, truyền thuyết kho báu là thật hay giả?

Tổng Tư Đồ do dự nói:

- Cuối cùng người muốn toan tính gì đây?

Bi Cửu U cười hì hì nói:

- Hôm nay sinh mạng của người ta nắm trong tay. Chúng mình lại tính bài toán trao đổi. Lấy được kho báu chia đều, tị thủy tê giác do ta bảo quản, người dẫn ta đến Đông Doanh, thế nào?

Cười lạnh lùng, Tổng Tư Đồ nói:

- Thì ra là vậy, không dè người cũng không sống nổi ở cái đất Trung nguyên này rồi.

Bi Cửu U giận nạt:

- Việc đó không quan hệ đến người. Điều kiện đối với người chỉ có lợi không hại, có hứa hay không?

Hừ một tiếng, Tổng Tư Đồ nói:

- Không hứa được không? Tô Hồng Mai thì sao?

Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai giành nói:

- Bi Cửu U ca, ta theo người, không được phản bội ta!

Bi Cửu U cười khờ khờ như kẻ trộm, nói:

- Người là ni cô bướng bỉnh, ai mà bỏ cho đành?

Trở giọng, Bi Cửu U nói:

- Tổng Tư Đồ, không có tiền thì không qua được biển. Kho báu cuối cùng ở nơi nào?

Hi hi tự đắc cười, Tổng Tư Đồ nói:

- Những đứa ngu ngốc đều tưởng kho báu ở dưới đáy hồ Phàn Dương, cũng không động não suy nghĩ là có hay không? Kỳ thực, kho báu thực sự là ở sâu trong nhà gạch hẻm Ngân Thọ tại thị trấn này, là nơi tụ tài của Bốc Bì Vương Giang Hắc Tâm đã qua đời rồi.

Không kềm chế được cười to chát tai, Bi Cửu U nói:

- Năm xưa Bốc Bì Vương Giang Hắc Tâm chuyên môn cho vay nặng lãi để làm giàu. Tuy có nhiều tiền nhưng không dám xài một xu, rất bị người võ lâm ghét bỏ. Khi chạy thoát thân cũng không đem theo được hai nén bạc.

Tần Bửu Bửu trên ngời không nghe tiếp nữa, nhè nhẹ sắp mấy miếng ngói lại, phi thân nhào lộn xuống đất. Âm Vũ từ đầu đến cuối giờ ngơ ngẩn ở đó cười. Hai đứa chạy đến dãy phòng bên phải.

Như kẻ trộm nhìn vào cửa sổ vậy, bất chợt một giọng nói lười lười phát ra:

- Các hạ trong một đêm hai lần đến đây, vậy xin hỏi có việc gì?

Tần Bửu Bửu sửa soạn lại cuống họng, đổi giọng nói:

- Các hạ rất tài tình, thì ra nghe được hai lần đều là ta, có thể mở cửa để nói chuyện?

Một lát sau, đèn trong nhà sáng lên, cửa cốt két mở ra. Tần Bửu Bửu không sợ chủ nhà ngạc nhiên, đi thoải mái vào trong, xong đóng cửa lại, nhào đến ôm lấy chủ nhà.

Chủ nhà cũng bất kể ôm choàng lấy hấn nói lảm bảm:

- Bửu Bửu, tại sao là người? Người hại đại ca lo cho người quá chừng.

Thì ra chủ nhà là Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, đến chúc thọ Long Vân Thiên hôm đó được biết Bửu Bửu thất tung nên cùng Ngô Tâm đại sư bàn luận mấy tiếng đồng hồ, dự đoán Bửu Bửu sẽ không màn nguy hiểm đến Phàn Dương hồ, cho nên Ngô Tâm đại sư đem Minh Trí ba người và Vệ Tử Y thì thống lãnh Âm Ly Hồn, Tịch Như Tú, Mã Thái và Chiến Bình, chia hai đường đến Phàn Dương hồ. Trên đường được phân xã truyền tin của Phương Tự Nhu, biết được Bửu Bửu không mất trí nhớ. Trong lúc yên tâm thì càng âu lo, sợ Bửu Bửu quá ngoan cường, không sợ chịu thua, thà để ngọc nát hơn giữ ngói an toàn, cái mừng đó có thể làm nguy đến tánh mạng của hấn. Cũng may, nghe bài ca mà Bửu Bửu biên lại được trẻ con hát đầy cả đường, Vệ Tử Y cũng tán phục cái chiêu khéo léo của Bửu Bửu. Tần Bửu Bửu không ngờ Vệ Tử Y đến tìm sớm như vậy, hấn gục đầu vào lòng Vệ Tử Y trông thật đáng thương và có vẻ hối hận nói:

- Xin lỗi đại ca, Bửu Bửu sợ người vì giận mà đuổi ta đi cho nên định đợi một thời gian cho người bớt giận mới về, đại ca còn giận ta không?

Vệ Tử Y xoa xoa tóc hấn, vừa tội vừa thương tâm nói thâm:

"Cái thằng nhỏ này càng lớn càng tinh, khó dạy dỗ được. không cho nói biết mặt không được!"

Thế rồi đẩy Bửu Bửu ra, nghiêm nét mặt nói:

- Trước hết người gạt đại ca rồi lại đùa cợt tác quái làm bọn ta lo lắng. Người còn mặt mũi nhìn ta ư?

Không ngờ Vệ Tử Y lại tính sổ với hấn, Bửu Bửu lúng túng nói:

- Ta lừa dối người hồi nào.

Thấy hấn ngơ ngẩn, Vệ Tử Y cười thâm, miệng lại giận nói:

- Hừ! Miệng thì nói về Thiếu Lâm tự, cho đến nay vẫn chưa bước đến gần cao sơn được trăm dặm.

Tần Bửu Bửu biện bạch:

- Đại ca dùng lời hù dọa nên ta thấy sợ, cho nên ta không dám về. Đúng lúc đó gặp Minh Trí bọn họ mới đi chơi tới nay.

Vệ Tử Y biết Bửu Bửu rất sợ hiểu hết mọi việc sẽ làm cho mình lo lắng thêm, nói:

- Không về Thiếu Lâm cũng chẳng sao, để cho Minh Trí bọn họ cùng về, nhưng người...

Tần Bửu Bửu ngắt lời, nói:

- Minh Trí bọn họ ăn hiếp ta, đại ca lại cái gì cũng trách ta. Ta bị ép...

- Bướng bỉnh!

Vệ Tử Y giận nói:

- Người càng ngày càng xấu, không biết chuyện gì hết.

Bị chạm tự ái, tủi thân, Tần Bửu Bửu đôi mắt ứa lệ chỉ Vệ Tử Y nói:

- Người là giả, người không phải là đại ca. Người xấu như người giả mạo lần trước không khác nhau mấy.

Nghe nói giật mình, Vệ Tử Y không nghĩ đến việc dạy dỗ, vội hỏi:

- Có người giả mạo đại ca hại người à? Là người bang nào mà dám làm như vậy hả?

Tần Bửu Bửu nắm được cơ hội, lấy lại thế nói:

- Là Âu Dương Tất, dám cướp ấy. Ta tưởng hấn là đại ca, lúc vui mừng không để ý xem, suýt chút nữa toi mạng. Không ngờ bây giờ lại vẫn còn một người đại ca đối với ta hung hấn. Hừ, tạm biệt!

Hắn đi rất nhanh, Vệ Tử Y cũng rất nhanh nhẹn, dang hai tay bông hắn lên, thương hại nói:

- Gã tặc tử đó làm tổn thương người chưa?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói:

- Bây giờ ta lại mong gặp kẻ hại ta, đại ca lại ngăn cản giữ ta lại.

Vệ Tử Y thấy dạy dỗ thất bại, cười nói:

- Muốn hại người cũng không dễ dàng đâu. Ai mà không biết người là quỷ linh tinh.

Ai mà chịu thua thì Bửu Bửu rất vui mừng, kéo tay Vệ Tử Y nói sơ lược lại những việc đã gặp trên đường đi hai tháng nay và nghe được câu chuyện của căn phòng ở đây đối diện.

Vệ Tử Y lộ vẻ tươi cười nghe hắn nói. Âm Vũ gương mặt lộ vẻ kinh hãi. Thở hắt một cái, cúi đầu uống trà do Vệ Tử Y đưa đến, Tần Bửu Bửu nói:

- Đại ca, bọn ta đem kho báu ra cứu tế dân nghèo được không?

Vệ Tử Y cười nói:

- Không ngờ Tổng Tư Đồ cấu kết với Bi Cửu U lập kế ám hại người. Chuyện này không giải quyết dứt khoát người cũng khó mà sống yên ổn được. Cũng nên cho bọn tham tiền một đòn trí mạng.

Tần Bửu Bửu có hơi sợ hãi nói:

- Đại ca... người muốn xuống tay sát sanh?

Gật gật đầu, Vệ Tử Y nói:

- Những kẻ ở trong giang hồ vốn là tâm địa độc ác, nhất là khi đối địch với nhau, càng nên dứt khoát quyết đoán, đâu có thể nói đến chuyện nhân đức từ bi! Người không giết hắn, hắn giết người ngay, đó là điều ai cũng biết được. Người còn nhỏ chưa biết hiểm ác của giang hồ, thật tình đại ca không muốn người dẫn thân vào giang hồ.

Tần Bửu Bửu không chịu nói:

- Ta cũng không thích giang hồ, nhưng đại ca lại quá coi thường ta. Ta không phải là nguyên vẹn hay sao?

Vệ Tử Y không muốn tranh luận thêm, kéo tay Bửu Bửu ngồi dậy nói:

- Bảo mọi người thức giấc để đi dọn tiền bạc, chúng mình đi bắt cướp.

Tần Bửu Bửu nói nho nhỏ:

- Đại ca muốn bắt Tổng Tư Đồ và Bi Cửu U lại để đánh đòn ư?

Vệ Tử Y cười khúc khích:

- Nói bậy! Bất bợn hấn để trước mặt võ lâm họ nhìn nhận tất cả mưu mô đều do bàn tay họ gây ra mới thật sự giải nguy được cho người, hiểu chưa, tiểu quý?

- Không hiểu!

Tần Bửu Bửu chu cái mỏ, Vệ Tử Y rất lâu không thấy hấn làm vậy, lấy làm thích thú.

Ra khỏi cửa phòng, Vệ Tử Y dùng tay gõ mỗi phòng ba cái, dùng tay ngoắc ngoắc Âm Vũ đi gần bên. Không bao lâu Âm Ly Hồn, Tịch Như Tú, Mã Thái và Chiến Bình đều lần lượt lẳng lẳng ra khỏi cửa.

Tịch Như Tú thấy mặt của Bửu Bửu phản ứng kịch liệt nhất, suýt chút nữa là kêu to lên, rất may Vệ Tử Y nhanh mắt kêu hấn im lặng, nói nhỏ vài câu rồi nói với Âm Vũ.

- Tiểu huynh đệ, phiền người dẫn bọn chúng đến hẻm Ngân Thọ được không?

Âm Vũ thấy Vệ Tử Y thì rất vui lòng, vội vã nhận lời.

Âm Ly Hồn từ khi gặp Âm Vũ trong lòng có cái cảm giác kỳ diệu, nói không được, dường như rất thân cận với hấn, và dường như người quen từ lâu mới gặp, nhất thời suy nghĩ lung tung.

Tịch Như Tú xoa xoa lọn tóc dài của Bửu Bửu, kiến nghị:

- Thủ lãnh, chúng mình cùng đi bắt cướp sau đó đi hốt tiền bạc được không?

- Không!

Vệ Tử Y nói:

- Các người đem kho báu giao cho Thiếu Lâm tự tiếp nhận, khi về còn một chuyện rất quan trọng phải làm.

Mọi người thấy vẻ nghiêm túc của Vệ Tử Y, biết rằng sự việc không thể thay đổi, chỉ còn cách đi làm một việc xưa nay chưa từng làm qua - dọn tiền bạc!

Đợi bọn họ đi rồi, Vệ Tử Y kéo tay Bửu Bửu, đi chậm chậm đến dãy phòng bên trái, bỗng nói:

- Người lại gây rồi, có ăn uống đàng hoàng không?

Nắm nắm cái tay Bửu Bửu, Vệ Tử Y tiếp:

- Giống như da bọc xương, người chắc nhớ mùi vị đồ bổ lắm?

Tần Bửu Bửu lập tức phản kháng:

- Đại ca cũng hơi gây đi chút, đâu có thể ép buộc người ta ăn?

Xoay qua việc khác, hắn nói:

- Đại ca, người thấy bọn họ có thể đi lấy tiền bạc rồi chạy trốn trong đêm?

Vệ Tử Y tặng cho hắn một cái cười, nói to:

- Yên tâm đi, bọn họ không chạy thoát được đâu.

- Ai? Ai ở ngoài nói bậy bạ vậy?

Một tiếng nói sắc bén muốn xé tan bầu không khí im lặng ban đêm. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu không để cho bọn họ có dịp phản ứng, lập tức tung cửa xông vào.

Nhìn trong phòng, đồ đạc sắp xếp không khác gì phòng của Vệ Tử Y mấy. Tổng Tư Đồ cánh tay phải được băng vải treo trước ngực, hai đôi vớ đều cởi ra, trông thấy bọn họ hé miệng mà như bị nhét trứng gà.

Ngoài ra còn một vị đại nhân tuổi chừng năm mươi, râu quai nón, mắt giận dữ nhìn trân tráo, mắt to vuông vuông, râu đầy mặt, trông như rừng rậm, mũi gãy, miệng vuông, mặt dài vô cùng xấu xí.

Tần Bửu Bửu nhìn thấy trong bụng cười thầm:

"Hắn là Bi Cửu U? Hèn chi trách sao Chung Mẫn Mẫn không yêu hắn. Trương lãnh chủ tuy cũng có râu cằm, nhưng xem rất anh hùng khí khái. Còn hắn thì cho người ta cảm giác là một tên thổ phỉ".

Mở mắt to nhìn về hgd Bi Cửu U, Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai trong lòng vô cùng tức giận. Thì ra đôi mắt đẹp của Tô Hồng Mai vừa rồi đã lăn tròn trên hình ảnh tuần tú hào khoáng của Vệ Tử Y, không chút ngưng ngấp. Tần Bửu Bửu chửi trong bụng:

"Gã nữ yêu tinh này thấy người nào yêu người đó, đáng đòn!"

Buông tay Vệ Tử Y ra khi nào cũng chẳng hay, Tần Bửu Bửu động tác như điện xẹt. Không biết hắn ra tay như thế nào, đôi tay biến thành nhiều lần ánh sáng chiếu trên gương mặt Tô Hồng Mai.

Trong lúc Tô Hồng Mai kinh hãi té xỉu, Bi Cửu U nạt to một tiếng, án ngữ trước mặt Tô Hồng Mai. Bửu Bửu liền kêu nói:

- Đại ca! Con nhím này nhường cho người.

- Tiểu tử thói vô lễ!

Nộ Sát Bia Bi Cửu U đôi tay hợp lại tạo thành một luồng cuồng phong úp về hướng Bửu Bửu. Trong tiếng gió kêu gào cuốn thổi của chưởng phong, Vệ Tử Y lướt bổng người lên, đón đỡ thế chưởng của Bi Cửu U. Tô Hồng Mai thấy tiên cơ bất diệu, định phóng qua cửa sổ đào tẩu. Tần Bửu Bửu bất chấp hậu cố, xoay người vòng đôi tay thộp giữa ngực trong tư thế y thị đang phóng người bay thoát.

Tô Hồng Mai chửi nói:

- Người là đồ tiểu tử dám cản đường ta đi?

- Sĩ nhục thiếu gia ư?

Thân hình Bửu Bửu xoay chuyển từ từ, triển khai U linh quỷ ảnh, biến ra thành bốn hình người, không sao phân biệt được ai thật ai giả. Nghe tiếng bốp bốp chát chát vào má của Tô Hồng Mai mười bảy mười tám cái khiến gương mặt vốn lúc trước thon tròn giờ sưng lên giống như cái bánh bao, không còn sức hấp dẫn chi cả. Tô Hồng Mai giận điên cuồng, hai tay móng vuốt dài nhằm cấu lấy Bửu Bửu. Bửu Bửu cười khúc khích nói:

- Thật là chỉ giáp công rất gớm ghiếc.

Thì ra móng tay của Tô Hồng Mai có tẩm nước thuốc dài và cứng, sức công kích giống như móng thép.

Tần Bửu Bửu không ngờ có người biết dùng móng tay làm vũ khí, năm chiêu đã qua, một sơ xuất chạm vào móng vuốt của Tô Hồng Mai.

"Chà" một tiếng, vai áo trái của Bửu Bửu bị xé rách, hiện ra hai lần máu đỏ.

- A...

Đau nhu bị châm lửa, Bửu Bửu không chịu được kêu lên một tiếng.

Cạnh bên thì Vệ Tử Y và Bi Cửu U giống như người lớn và trẻ con đang tỉ thí. Bi Cửu U nhiều năm sống trong kinh hoàng, u uất, công phu không tiến triển bao nhiêu. Công lực của Vệ Tử Y trái lại rất sung mãn, chưa hết mười chiêu đã chế phục được Bi Cửu U, thuận tay điểm huyết đạo của Tổng Tư Đồ.

Giữa lúc ấy, truyền lại tiếng kêu đau và thở dồn dập của Bửu Bửu, Vệ Tử Y trong lòng như kim đâm, liền phi thân tới nhắm vào mười đầu ngón tay của Tô Hồng Mai đập mạnh xuống, sức tợn ngàn cân, sức mạnh dội lên, âm thanh làm chấn động cả gian phòng.

Ngọc Lý Dao Tô Hồng Mai sợ đến ngẩn người, chỉ xuôi tay chờ đền tội.

Có điều lạ là Vệ Tử Y tung ra thế công đáng sợ ấy, toàn thân y thị không tổn thương chi cả, chỉ thấy dưới đất nằm đúng mười móng tay vừa dài vừa cong. Xem lại mới thấy mười ngón tay của y thị đã trở trụ, rất bằng phẳng.

Trút hết nỗi căm giận trong lòng, Vệ Tử Y vội quan sát thương thế của Tần Bửu Bửu. Vai trái lộ ra một miếng da trắng nhách, hai lần vết máu đỏ dài hai tấc, xem rất dễ sợ.

Vệ Tử Y vội thoa thuốc cho hắn, điểm huyết đạo của Tô Hồng Mai, bồng Bửu Bửu lên chạy một hơi vào phòng đối diện, cẩn thận rửa sạch vết thương. Nhưng bất cứ chăm sóc như thế nào, Bửu Bửu vẫn còn đau, gương mặt trắng nhạt đi, nhưng Bửu Bửu thì không rên xiết, tỏ ra rất can đảm.

Thấy hấn cắn răng chịu đau, Vệ Tử Y cũng cắn chặt răng, dường như còn đau hơn hấn, chàng thoa thuốc nhẹ nhẹ cho hấn, lấy vải băng bó cho hấn đang hoàng xong thì tiếng trống gác canh đã điểm canh tư.

Mặt quả trứng trắng xanh đã phớt lên một nụ cười nhỏ, Tần Bửu Bửu nói:

- Cái móng vuốt cọp thật lợi hại, cấu một cái thấy thịt da rớm máu.

Vệ Tử Y cười miễn cưỡng, nhưng rất nghiêm túc nói:

- Bửu Bửu, hãy hứa với ta, vết thương tuyệt đối không để người ngoài nhìn thấy. Chút nữa bọn chúng trở về muốn xem xét vết thương sâu hay không, phải hứa với đại ca, tuyệt không để lộ ra.

Tần Bửu Bửu cũng không muốn bị xem như quái vật, ai cũng muốn nhìn nên gạt đầu:

- Được, lần sau muốn thoa thuốc thì tìm đại ca.

Vệ Tử Y đỏ mặt nói:

- Nhờ Tiểu Bàn Đầu là tiện nhất.

Tần Bửu Bửu nhớ đến bạn, vội hỏi:

- Ta đi rồi Tiểu Bàn Đầu có khóc không? Tiểu quý đó ưa khóc lắm.

"Chà" một tiếng, Vệ Tử Y cười nói:

- Người kêu hấn là gì? Người nhỏ hơn hấn nhiều, còn việc hấn khóc hay không nào ta có biết?

Tần Bửu Bửu nghe cũng không thể trách Tiểu Bàn Đầu, chỉ vì Tần Bửu Bửu biết Vệ Tử Y thực sự rất bận, đâu có thì giờ lo cho đứa gia nhân khóc hay không khóc.

Lúc ấy trong khuôn viên truyền lại tiếng trò chuyện, Vệ Tử Y biết nhóm người dọn tiền bạc trở về, lấy cái áo dài ra đắp lên người Bửu Bửu. Đó là cái áo khoát dài đúng với danh nghĩa của nó, tay dài vạt dài. Vệ Tử Y tuy ốm, nhưng quần áo của chàng mặc cho Bửu Bửu đều quá rộng, miễn cưỡng dây thắt lưng xiết lại, tay áo thì xắn lên, vạt thì phủ xuống chân. Vệ Tử Y chỉ có cách xé bỏ một khúc coi như tạm mặc được.

Tần Bửu Bửu cúi đầu nhìn thân mặc cái áo khoát không giống ai, nhìn trước nhìn sau đều không vừa ý, giận kêu lên:

- Đây là quần áo gì vậy, kêu ta mặc như vậy coi làm sao được?

Vệ Tử Y mỉm cười an ủi:

- Nhẫn nại một chút, trời sáng đại ca cho người đi mua mấy bộ đồ cho người.

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói:

- Bọn chúng nhất định sẽ cười ta.

Có tiếng gõ cửa, Tịch Như Tú ở ngoài nói:

- Thủ lãnh, các người ở trong phòng à?

Tần Bửu Bửu vội nhìn Vệ Tử Y khoát tay ra dấu. Vệ Tử Y cười, chỉ nằm trên giường. Bửu Bửu vui vẻ lên giường dùng mền phủ kín áo khoát. Vệ Tử Y mới cất tiếng nói:

- Vào đi!

Tịch Như Tú xô cửa vào, Âm Ly Hồn tay dẫn Tổng Tư Đồ, Mã Thái áp tải Bi Cửu U, Chiến Bình xô Tô Hồng Mai vào. Âm Vũ theo sau, thấy trong phòng chỉ có một người. Tịch Như Tú nói:

- Bửu Bửu đâu, thủ lãnh? Hắn không có trong phòng ư?

- Ta biết!

Vệ Tử Y chỉ trên giường cười nói:

- Quậy cả đêm, mới vừa bị thương. Ta muốn hắn ngủ!

Âm Ly Hồn chỉ Tô Hồng Mai nói:

- Có phải cô nương này làm Bửu Bửu bị thương không?

Tịch Như Tú giành nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. cái bánh bao trên mặt của cô nương chắc là do Bửu Bửu tặng vậy. Bửu Bửu mà làm như vậy mười phần hết chín là tại thấy cô nương đối với thủ lãnh có tình ý, dẫn đến hắn ganh ghét mới nóng, nhưng dường như đánh quá nặng...

- Tịch thủ lãnh, người dám nói oan cho ta?

Tần Bửu Bửu nghiêng mình giận nhìn Tịch Như Tú nói:

- Ta không quen nhìn Hồng Mai tráo trở bất thường, sớm Tần tối Sở, nên mới dạy cho một bài học. Người nói ta ganh ghét nổi nóng ư?

Tịch Như Tú vội đổi giọng nói thân thiết:

- Người tỉnh rồi ư, Bửu Bửu? Vết thương có đau không?

Kêu ui da một tiếng, Tần Bửu Bửu kêu đau nói:

- Thực thì không đau như vậy. bị người nói bậy nên bây giờ mới đau ghê gớm.

Tịch Như Tú nói lẩm bẩm:

- Thì ra chửi người cũng làm người đau, ta giỏi thật!

"Cha" một tiếng, Âm Ly Hồn cười chửi:

- Da mặt dày không bức tường nào sánh nổi.

Tần Bửu Bửu phấn khởi cười nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Vệ Tử Y nạt nói:

- Bửu Bửu không nên nói hòa theo như vậy.

Le lười, Bửu Bửu trở mình, không để ý dè vết thương vào giường, kêu đau một tiếng. Vệ Tử Y vội qua xem, thấy vết thương không ra máu mới yên tâm vui vẻ nói:

- Đừng cãi nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.

Tịch Như Tú ở bên cạnh giường nhìn nói:

- Vết thương Bửu Bửu không có gì đáng ngại chứ?

Vệ Tử Y xoay người cười nói:

- Qua vài hôm là hết.

Tằng hắng một cái lại nói:

- Tịch Như Tú, ba người bạn này sẽ giao cho ngươi hết, biết làm thế nào rồi chứ?

Vỗ ngực một cái, Tịch Như Tú tự tin nói:

- Yên tâm đi thủ lãnh! Thuộc hạ bảo đảm sau này không ai dám động đến Bửu Bửu.

Gật đầu tán thưởng, Vệ Tử Y cười nói:

- Ta rất tin tưởng, ngươi đúng là có khả năng này.

Âm Ly Hồn nhìn Bửu Bửu một cái nói:

- Bẩm báo thủ lãnh, vừa rồi thuộc hạ gặp Ngô Tâm đại sư ở Lạc Bình tự, bây giờ chắc cũng sắp tới đây rồi.

Tần Bửu Bửu bỗng ngồi dậy, cầu cứu nói:

- Đại ca, ngươi phải nói giùm ta, không thì đại hòa thượng thúc thúc sẽ bắt ta về tụng kinh hối lỗi.

"Chà" Tịch Như Tú chỉ Bửu Bửu cười nói:

- Ngươi... đó là quần áo gì vậy, vai áo xệ đến khuỷu tay, khơ khơ...

Vệ Tử Y người lớn vai rộng, Tần Bửu Bửu so với đồng lứa vai cũng nhỏ hơn, người nhỏ mặc áo người lớn, vai áo cũng trở thành một phần của tay áo. Nhưng Tịch Như Tú lại nói hơi quá lời.

Trợn to đôi mắt to tròn, Bửu Bửu nói:

- Áo khoác của chủ bọn người mà cũng chẳng nhận ra? Người cười ta hay là cười chủ bọn người?

Mọi người thấy hấn mặc áo không thích hợp, lại làm mặt bướng càng lộ ra vẻ tẩn tu của mặt quả trứng đều bật cười.

Tịch Như Tú nói:

- Áo dài của thủ lĩnh là cắt theo thể hình của người, cũng chỉ có thủ lĩnh mặc mới vừa. Người nhỏ như vậy mà mặc thì... khơ khơ...

Tần Bửu Bửu tức giận nhìn Vệ Tử Y. Vệ Tử Y vỗ vai, ý nói đừng để ý đến và nhận lời nói chuyện với Ngô Tâm đại sư để an ủi Bửu Bửu.

Bồng Mã Thái móc chiếc tê giác xanh từ trong người của Bi Cửu U ra nói:

- Thủ lĩnh, tê giác xanh của Bửu Bửu quả nhiên ở trong người hấn.

Vệ Tử Y nhìn qua, ngắm nghía rồi cười nói:

- Đáng tiếc không phải là thật, Bửu Bửu?

Bửu Bửu nói nhỏ nhỏ:

- Đại ca có đôi mắt thật ghê gớm!

Nói xong thuận tay mò vào búi tóc phía sau, bỗng lại lôi ra một cục tê giác xanh nữa. Thì ra tê giác xanh vẫn trên đầu tóc, có điều hấn đã di chuyển về phía sau búi tóc, phủ lớp tóc đen dày lên, ai cũng không sao nhìn thấy.

- Thật tuyệt diệu!

Âm Vũ bỗng mừng rỡ nói:

- Ta đang hoài nghi nếu không có tê giác xanh làm sai đến Phàn Dương hồ tìm kho báu.

Tần Bửu Bửu không vui nói:

- Cái tê giác này đúng là hiếm thấy, nhưng không phải là tê giác tị thủy gì cả. Tại vì có một số người vì một món trang sức mà giành giật cấu xé nhau, thật buồn cười!

Tổng Tư Đồ vừa thất vọng vừa không vui nói:

- Cái cục trên tóc người cũng cũng không phải là tị thủy tê giác ư?

Tần Bửu Bửu không muốn nói chuyện với hấn. Vệ Tử Y nói thay:

- Không phải, theo sách xưa ghi chép thì tị thủy tê giác là màu lục mờ. Đồng thời phải là một trăm năm trở lên mới thực sự có công năng tị thủy. Các người cũng thấy đó, tê giác trên tóc Bửu Bửu là sáng ngời và màu lục tươi.

Tổng Tư Đồ như thổi phào nhẹ nhõm nói:

- Thế tại sao có cái tê giác giả?

Vệ Tử Y tức cười nói:

- Lúc ta nhàn rỗi từng mô phỏng điêu khắc giống như tê giác của Bửu Bửu, không ngờ bị hấn lấy mất để gạt gẫm bọn người. Có lẽ đây cũng là ý trời, quyết định cho sự thất bại của bọn người.

Tịch Như Tú gằm gừ nói:

- Người ba lần bảy lượt ám hại Bửu Bửu, lần này không dễ dàng tha cho người.

Bi Cửu U nói giọng khàn khàn:

- Bọn người toàn là thứ vô liêm sỉ. Bắt lão gia này là ý nghĩa gì?

Tô Hồng Mai cũng tỏ vẻ oan ức nói:

- Các vị anh hùng, ta là người bị kéo theo, không quan hệ gì với chúng nó cả.

- Im mồm!

Vệ Tử Y hăm hăm nói:

- Toàn lá cáo chung một hang, không thể tha thứ. Như Tú, ngày mai phải đem mọi việc làm cho xong.

Tịch Như Tú cúi người nói:

- Thủ lãnh yên tâm. Tạm thời nhất định làm xong.

Vệ Tử Y gật đầu, và ra một loạt mệnh lệnh:

- Mã Thái, Chiến Bình điểm á huyết cho bọn hấn, giải đến biệt phòng khóa lại. Âm Vũ giúp đem bọn họ xuống phòng giam.

Vệ Tử Y lại nói:

- Trời sắp sáng rồi, tất cả về phòng nghỉ ngơi. Ngô Tâm đại sư nếu không đến, trời sáng ta đem Bửu Bửu đến Lạc Bình Tự. Ấy! Cái tiểu tử tông này thật làm phiền ta!

Trề môi, Tần Bửu Bửu nói:

- Người ta không phải cố ý, đại ca hà tất phải chau mày. Cũng lớn không hơn ta một con người đâu!

Vệ Tử Y mắt có vẻ đùa cợt:

- Thật vậy sao?

Bồng to tiếng nói:

- Đại sư đến rồi, bọn ta ra chào mừng!

Từ xa vọng lại tiếng niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Vệ thí chủ công lực phi phạm, lão nạp kính phục!

Vệ Tử Y và quần hùng đi ra cửa phòng. Không bao lâu Ngô Tâm đại sư dẫn Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt đến. Hai bên chào hỏi nhau xong Vệ Tử Y nói trước chuyện Bửu Bửu bị thương để cho Ngô Tâm đại sư thương tâm mà không quở trách. Bất ngờ Ngô Tâm đại sư lại cười nói:

- Vệ thí chủ thương yêu Bửu Bửu như vậy, lão nạp thật yên tâm giao hấn cho người đó.

Nói xong lớn tiếng cười to lên. Một loạt người nối đuôi nhau vào phòng nhưng đều ngạc nhiên...

Thì ra Bửu Bửu nghiêng mình quì trên giường, trước mặt để cái ly trà úp lại, tay hữu cầm cây que trúc. Thấy bọn họ đến, nhăn mặt nói khổ sở:

- Đại hòa thượng thúc thúc đừng giận, Bửu Bửu tự phạt mình trước.

Dùng tay gõ ly trà úp, Tần Bửu Bửu niệm to:

- Nam mô khổ la than.. than na ta la... dê, dê, nam mô a lại dê, tai lai thị bà Tu Ba la khan đế... cha ca bac bơn la dê...

Ban đầu còn đọc to tiếng, về sau tiếng từ từ nhỏ xuống, sau cùng như thể tiếng muỗi kêu, không còn ai nghe được nữa. Bửu Bửu mồ hôi nhỏ giọt chỉ vì tâm tư có thừa nhưng lực bất túc, cái văn tự kinh này rất bẽ miệng, có sách còn đọc chưa trúng hướng hồ đã bỏ quá lâu. Không có cách nào chỉ lấy que tự gõ và miệng nhép nhép như cá hớp bọt.

Không ai cười hấn, vì mọi người đều biết hấn thật lòng muốn đọc một loạt kinh, thấy hấn đổ mồ hôi hột, đều thấy trong lòng bất nhẫn. Ngô Tâm đại sư thấy tội nghiệp, nhẹ nhàng lấy cây trúc từ tay hấn xuống, hiền từ nói:

- Đừng nên miễn cưỡng nữa, hòa thượng thúc thúc biết người không thích tụng kinh.

Tần Bửu Bửu cúi đầu, lập tức xoay người đối diện Ngô Tâm đại sư, bồng đôi cánh tay dang ra, hai bàn tay ôm choàng, ngẩng lên trời, đưa mắt đáng thương nhìn Ngô Tâm đại sư một cái rồi gục xuống.

Đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Người làm gì vậy?

Tần Bửu Bửu nói nhỏ:

- Đại hòa thượng thúc thúc lấy que trúc để đánh ta ư? Bửu Bửu biết sai không dám kháng cự.

Ngô Tâm đại sư bỏ que trúc xuống, đỡ Bửu Bửu đứng dậy nói:

- Người từ nhỏ đã ưa suy nghĩ viển vông, ai mà nỡ đánh người chứ?

Đôi mắt Bửu Bửu chớp sáng lên, vui mừng nói:

- Đại hòa thượng thúc thúc không trách ta rồi.

Ngắm nghĩa Bửu Bửu, Ngô Tâm đại sư nói:

- Thấy người gầy như vậy, đại thúc có giận hơn đi nữa cũng nguôi liền.

Minh Lý xưa nay rất hoạt bát, cười nói:

- Phương trượng, Bửu Bửu tội trọng thì có thể miễn, nhưng tội thông thường thì khó thoát.

Tần Bửu Bửu vội giận nói:

- Đại hòa thượng thúc thúc đã tha thứ cho ta rồi, Minh Lý đừng đến khiêu khích ly gián.

Minh Trí nói hộ cho Minh Lý:

- Phương trượng, cái tội thông thường rất có lợi cho Bửu Bửu, xin phương trượng chấp nhận, cũng xin Vệ đại hiệp trợ giúp.

Vệ Tử Y nhìn Bửu Bửu mỉm cười gật đầu. Tịch Như Tú lấy làm lạ hỏi:

- Cái tội thông thường cốt lõi là gì, thủ lãnh dường như đã hiểu? Tiểu hòa thượng, người nói đi!

Tần Bửu Bửu không cho hắn nói ra, ôm lấy Ngô Tâm đại sư nhõng nhẽo nói:

- Đại hòa thượng thúc thúc, chúng nó đều ăn hiếp ta. Người hứa không phạt ta, đừng thèm hứa với chúng nó.

Ngô Tâm đại sư an ủi nói:

- Được, được! Nhưng để nghe Minh Lý chúng nó nói gì, được hay không?

- Không được!

Tần Bửu Bửu đổi giọng nói:

- Thôi được, vả lại chúng nó có nói cũng vô ích, đại hòa thượng thúc thúc hứa với ta trước?

Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt nói nhỏ với nhau hồi lâu, rồi Minh Trí thay mặt nói:

- Thứ nhất không chấp thuận Bửu Bửu ăn ba chén cơm, thứ hai không chấp thuận Bửu Bửu ăn đồ bỏ. Điều thứ ba, Bửu Bửu nên đi đầu đường xó chợ. Điều bốn từ nay không hoan nghênh Bửu Bửu về Thiếu Lâm tự.

Mọi người nghe nói hơi là lạ, điều ba và điều bốn hơi giống điều phạt. Điều một, điều hai trúng ngay ý muốn của hắn.

Minh Trí thoái lui, Minh Lý bước lên nói tiếp:

- Khi này phương trượng hứa cho Bửu Bửu không làm theo điều phạt do bọn ta đưa ra, thì có nghĩa là thực hành ngược lại. Nếu như vậy thì điều bốn trở thành hoan nghênh Bửu Bửu thưởng về Thiếu Lâm tự, điều hai nên thưởng ăn đồ bỏ, điều một Bửu Bửu mỗi bữa ăn phải ăn ba chén cơm.

Minh Nguyệt tiếp theo nói:

- Phương trượng đã hứa bằng miệng, Vệ đại hiệp đã bằng lòng giúp đỡ. Bửu Bửu đừng hòng tổn công, nên nghiêm chỉnh nhận lấy đi!

- Ha ha ha...

Ngoài trừ Bửu Bửu nhăn nhó cái mặt, mọi người đều ngẩng cổ lên cười.

- Không kể, không kể! Các người không được liên kết nhau ăn hiếp ta, lớn hiếp nhỏ, lêu lêu mắc cỡ!

Tần Bửu Bửu to tiếng kháng nghị, rất tiếc là không có ai chịu nghe hắn, nhốn nháo phụ họa theo ý kiến của Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt. Muốn cho Bửu Bửu bị chế tài một phen cho nên nết.

*

* *

Hai ngày sau mới tiễn đưa Ngô Tâm đại sư và sư huynh đệ Minh Trí.

Vệ Tử Y đôi mắt như điện nhìn chăm chú vào đại chấp pháp nói:

- Ly Hồn, đại trượng phu có những việc nên làm và có những việc không nên làm. Người nên có một quyết định.

Âm Ly Hồn bị nhìn đến toàn thân bất tự tại, lúng túng nói:

- Thủ lãnh, lúc nhận lời đến đây với người, ta đã hạ quyết tâm.

- Tốt lắm!

Hai người nhìn nhau như huynh đệ, hiểu ý nhau mà chẳng nói ra.

*

* *

Vất hết ưu phiền ngồi thuyền qua sông là chuyện vô cùng thú vị, nhất là những người cùng đi trên thuyền đều là người mình thân yêu. Cùng nhau nói chuyện gia trang xã ngoại, không bị gò bó thật là một chuyện vui của đời người.

Trên bàn để bình cửu giang trà là loại trà nổi tiếng ở Giang Tây, còn mấy đĩa thức ăn mà Bửu Bửu nhìn thấy thì môi cười mát tươi. Những hoa quả đặt sẵn của địa phương cũng bày ra không ít.

Tịch Như Tú cắn lấy một hạt dưa, hỏi:

- Ta hỏi Bửu Bửu, nguyên nhân nào làm cho người khỏi phải bị quăng xuống Phàn Dương hồ.

Đang uống cửu giang bông trà ngon ngọt, Tần Bửu Bửu thấy dễ chịu, nghe vậy bỗng tăng hăng nói:

- Ta không có chỗ nào đắc tội với Tịch lãnh chủ, đừng rửa ta bị quăng xuống Phàn Dương hồ, không được nghe.

Vệ Tử Y nằm trên ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng mở mắt nhìn:

- Như Tú, nói đằng hoàng, đừng làm Bửu Bửu sợ.

Tần Bửu Bửu vội xoay đầu cười nói:

- Đại ca đây rồi, ta thấy người không mấy có tinh thần, uống chút trà ngọt đi nào?

- Không đâu!

Vệ Tử Y mỉm cười nói:

- Các người tiếp tục nói đi, ta lắng tai nghe đây.

Trề miệng, Tần Bửu Bửu giả giận nói:

- Tịch lãnh chủ xấu nhất, khi không rửa ta bị quăng xuống Phàn Dương hồ. Thật ghét!

Cười khúc khích, Tịch Như Tú háy mắt nói:

- Hây hây! Gừng già thì cay. Mặc người tính như quỷ nhưng không phải bị ta dọa hết hồn sao? Nói nghiêm chỉnh, người làm sao biết dưới đáy Phàn Dương hồ có kho báu? Có nhậy xuống đó tắm chưa?

Tần Bửu Bửu tính không thèm trả lời, nhưng sau cùng cũng ngứa miệng nói:

- Kim Long Xã là đệ nhất bang thiên hạ. Trong xã mật thám dày đặc, hỏi có bao giờ chưa có nghe ai nói dưới đáy Phàn Dương hồ có kho báu. Khi không nói lên cái tin này không phải đáng nghi ngờ sao? Hà huống kho báu tất có chủ, người giang hồ chưa ai biết kho báu là di vật của ai, đó là khả nghi thứ hai. Hơn nữa tin truyền ra lập tức có người khẳng định tị thủy tề giác là ở trên người ta, cho tới đại ca còn phải

tìm từ trong cuốn sách cổ mục nát mới biết tị thủy tê giác là vật quý thế nào. Máy tay giang hồ không ra gì liền nhanh chân đi tìm kiếm ta, điều này nói rõ có người cố ý tung tình thất thiệt để ám hại ta. Đó là khả nghi thứ ba.

Gật đầu lia lịa, Tịch Như Tú tán thưởng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Lại thêm bọn ta khéo tay gọt dưa, người quả nhiên từ từ tạc ra màu sắc, thật không phụ lòng mong ước.

Ngoẻo đầu, Tần Bửu Bửu liếc mắt, xem thường nói:

- Da mặt dày thật! Xem ra kim chủ của ta cũng vô phương rạch thấu được.

Vệ Tử Y cười nói:

- Một già một trẻ đừng nên đấu khẩu mãi. Nói chuyện đàng hoàng đi.

Tịch Như Tú ngày thường là một lão già lí lắc, cũng chẳng để ý nói:

- Thôi đi, Bửu Bửu! Người bỏ mặc kho báu như thế ư?

Tần Bửu Bửu nhai nghiền bánh, không nghe không nói, biểu thị ý phản đối.

Tịch Như Tú không cách nào chỉ biết cười nói:

- Bửu Bửu khá, Bửu Bửu ngoan. Thế người cứ bỏ mặc kho báu ư?

Uống một hớp trà cửu giang, Tần Bửu Bửu nói:

- Ta vốn đã không có hứng thú với kho báu, chỉ không cam tâm để cho bọn tặc tử dốt tâm hại ta để chiếm được. Cho nên ta quyết tâm dò la tận tường, đem tê giác giả quảng ra làm mồi dẫn dụ.

Tịch Như Tú nói:

- Người cho rằng người nhận được tê giác giả có thể đến Phàn Dương hồ để thử cho rõ hơn thiệt?

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu trầm tư, một lát sau nói:

- Trước khi chưa biết người chủ mưu là Tổng Tư Đồ, ta đã nghĩ chuyện kho báu ở Phàn Dương hồ cơ bản chỉ là một cái màn che. Nhưng hấn muốn tê giác xanh để làm gì chứ? Cho khi thấy được Phàn Dương hồ rồi ta mới nhớ tới chuyện đại ca có nói đến tị thủy tê giác. Người chủ mưu có thể rất cần đến nó, cho rằng cái tê giác xanh trên đầu tóc ta là tị thủy tê giác, nhưng hấn không đủ can đảm trực tiếp gặp ta, sợ trở thành kẻ thù của các người và Thiếu Lâm tự. Cho nên dùng phương pháp gián tiếp để lấy được tê giác xanh. Làm như vậy hấn có thể rảnh tay tiến hành kế hoạch của hấn.

Tịch Như Tú nghe phát mê, không để Bửu Bửu nghĩ xả hơi, hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Tại sao người lại hoài nghi cho Tổng Tư Đồ?

Trợn mắt nhìn Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu đưa tách trà đến miệng lại bỏ xuống, nói:

- Nghĩ thấy điểm nghi ngờ, chỉ còn đọng lại một vấn đề. Nghĩa là ai là người hữu dụng nhất đối với tị thủy tê giác?

Tịch Như Tú tự nói lầm bầm:

"Việc này đối với Tổng Tư Đồ lại có quan hệ sao?"

Bỗng sực nhớ điều gì, hấn kêu lên:

- Ta hiểu rồi, Bửu Bửu...

Tần Bửu Bửu kỳ này có đề phòng, không bị giật mình, cười nói:

- Biết được thì tốt. Ta cũng có dịp nghỉ xả hơi, uống trà.

Tịch Như Tú không vui nói:

- Sự tích của Tổng Tư Đồ đã rõ, cho nên liên tưởng hấn cần tị thủy tê giác để vượt biển đến Đông Doanh cũng chẳng có gì lạ. Chỉ có điều... không đúng! A, Bửu Bửu...

Người mập thường giọng nói lớn, đương không lại kêu to có thể làm cho người ta hết hồn. Vệ Tử Y tuy đã quen cũng trợn mắt nhìn hấn. Tần Bửu Bửu thì hai tay đè lên ngực, trách:

- Cái thuyền chỉ có bầy lớn, người nhỏ tiếng một chút, ai cũng nghe được mà.

Vệ Tử Y liền ngồi lên, ân cần hỏi:

- Không chuyện gì ư Bửu Bửu, có đau nữa không?

- Không có!

Bửu Bửu cười nói:

- Làm cho đại ca lo lắng, thật có lỗi. Chỉ giật mình thôi, không có tệ hơn nữa đâu.

Vệ Tử Y dăm chiêu nhìn hấn, thấy hấn đã bình thản, yên tâm nói:

- Vậy thì tốt. Khó chịu thì phải nói ngay, biết chưa?

Được người lo lắng tức nhiên vui lòng, Tần Bửu Bửu cười tươi gật đầu vâng lời.

Tịch Như Tú mặt đầy vẻ ngại ngùng nói:

- Xin lỗi, Bửu Bửu. Không làm gì sợ lắm chứ, ta lỡ quên...

- Thôi được! không ai muốn nghe lời thương tâm.

Bửu Bửu ngắt lời:

- Đừng xem ta mềm yếu như đậu hủ. Khi nãy người nhận thấy không đúng cái gì?

Tịch Như Tú gãi gãi tai nói:

- Căn cứ vào suy đoán không tin tưởng nổi tại sao người dám nhận định kẻ chủ mưu là Tổng Tư Đồ?

Cười thần bí, Tần Bửu Bửu nói:

- Tại vì ta gặp con gái của Tổng Tư Đồ Cung Ngọc Mẫn.

- Ha ha ha...

Tịch Như Tú bỗng cười to nói:

- Cung Ngọc Mẫn cô tiểu thư ấy đã phải lòng người, cho nên đem mọi việc nói cho người nghe hết phải không?

Tần Bửu Bửu trợn mắt, giận nói:

- Bản thân phong lưu thì tưởng ai cũng như người vậy. thành thật mà nói, Cung Ngọc Mẫn cơ bản không có biết chuyện kho báu.

Le lưỡi, Tịch Như Tú nói:

- Thế thì người tự nghĩ ra đó ư?

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu bắt đầu nói:

- Gặp được Cung Ngọc Mẫn, ta đã nhận định tám, chín phần là do Tổng Tư Đồ tác yêu tác quái. Cũng may ả muốn về nhà họ Cung, như thế ta không lo đến sự khó chịu của ả, trực tiếp tìm Tổng Tư Đồ tính sổ. Có điều không ngờ đến Bi Cửu U, kẻ thất tung nhiều năm lại tham dự vào trong ấy.

Vệ Tử Y bỗng thấy thú vị nói:

- Cũng không ngờ bọn ta tìm đến sớm như vậy, và cũng cứ ngụ đúng ngay chỗ đối diện của Tổng Tư Đồ?

Trề môi, Tần Bửu Bửu không phục nói:

- Liên tiếp hai lần đều bị các người nhanh đến làm ta giật mình. Lần sau ta phải lên kế hoạch chặt chẽ hơn mới được.

Tịch Như Tú nhảy lưng tưng lên, chống nạnh nói:

- Người không còn lần sau nữa đâu. Thêm vài lần nữa rủi có thất tung, sanh mạng của thủ lãnh chắc chết vì tay người.

Vệ Tử Y xì một tiếng:

- Như Tú, đừng nói bậy bạ!

Tịch Như Tú thấy hơi quá lời với thủ lãnh, nên nói:

- Thủ lãnh, ta nói thực tình cho hấn biết. Hấn không biết chuyện cứ làm bậy mãi, không biết người lớn đang quan tâm lo lắng. Mấy ngày nay thủ lãnh gây đi nhiều, có phải ta nói bậy đâu?

Tần Bửu Bửu đứng dậy đến cạnh ghế dài Vệ Tử Y đang nằm, kéo tay tả Vệ Tử Y lên nói:

- Xin lỗi đại ca. Ta xem mạch cho đại ca, xem cần thuốc bổ gì.

Thấy hấn chân thành như vậy, Vệ Tử Y không đành phủi tay, mặc cho Bửu Bửu bắt mạch hồi lâu. Bửu Bửu lại dùng tay sờ thử trên trán xem có nóng không, rồi xem mắt, xem họng. Một chặp sau, Bửu Bửu nói:

- Nguy rồi. đại ca không có một tí bệnh nào hết, ta vô phương bốc thuốc.

Vệ Tử Y không khỏi cười chua chát, nói:

- Người dường như muốn ta sanh bệnh lắm vậy?

Tần Bửu Bửu nói:

- Chỉ vì đại ca quá khỏe mạnh, dường như không bao giờ ngã bệnh, hại ta cứ ỷ lại người mãi, người ta cười ta không lớn nổi. Nếu như đại ca sanh một chút xíu bệnh thì có thể đổi lại ta lo lắng cho người.

Vệ Tử Y nắm chặt tay hấn, vỗ vỗ cánh tay cười nói:

- Lớn lên sẽ dẫn đến nhiều điều phiền não, đừng có ham lớn như thế, cứ lo tận hưởng cái vui sướng của tuổi thơ. Đến khi lớn hồi tưởng lại, đến chừng ấy mới thấy thú vị vô cùng. Ha ha ha...

Tiếng cười giòn giã bỗng truyền đến làm Bửu Bửu ngẩn người nói:

- Đại ca cười rất khó hiểu, không biết có ý định gì nữa đây?

Vệ Tử Y không trả lời, ngược lại răn dạy nói:

- Đại ca muốn người học giọng nói của người giang hồ phải văn vẻ một chút.

- Ồ!

Tần Bửu Bửu tương kế tựu kế, nghiêm chỉnh nói:

- Đúng vậy! huynh trưởng dạy bảo rất phải, tiểu đệ xin vâng lời răn dạy.

- Chà!

Tịch Như Tú cười nói:

- Thủ lãnh khỏi cần bức bách Bửu Bửu, lớn lên hấn tự nhiên hiểu ra, hấn rất thông minh.

Tần Bửu Bửu chấp tay vái, nghiêm trang nói:

- Tịch lãnh chủ có lời khen thưởng, tiểu sinh cảm kích vô cùng. Sau khi chết xin diêm vương nhớ ghi người một công.

Tịch Như Tú chửi:

- Người tiểu quý này không lo phận mình, rửa ta chết sớm!
- Tha tội, tha tội!

Tần Bửu Bửu giả lo sợ nói:

- Tiểu sinh nói không được rõ, làm phiền lòng lãnh chủ, tiểu sinh đáng chết. Kỳ thực tiểu sinh có tấm lòng hiếu thảo, tại vì thì thấy lãnh chủ trước đây một không dễ dạy, hai không lễ Phật, giết chóc quá nhiều, sợ Diêm vương đại nộ phán xuống địa ngục, thế mới khổ chú. Cho nên...

- Đủ rồi, đủ rồi!

Tịch Như Tú vội kêu lên:

- Người tha cho ta được không? Lời nói đó nên nói cho lão Âm quỷ ấy nghe!

Nhớ đến bạn, Tịch Như Tú vội hỏi:

- Thủ lãnh, Âm lão quỷ tại sao không về với cao tăng. Người trao cho hấn nhiệm vụ gì mới, tại sao ta không biết? Và tại sao theo tiểu quý Âm Vũ về nhà họ Âm?

Vệ Tử Y cười cười nói:

- Tại vì Ly Hồn cũng họ Âm, cho nên ta cho phép hấn nghĩ phép ba tháng.

Tần Bửu Bửu ngồi rất khoan thai, hất mặt nói:

- Ý của trưởng huynh có phải là Âm chấp pháp và Hắc huynh là người thân với nhau?

- Ha ha ha...

Vệ Tử Y nhẩy mạnh xuống, bỗng lấy Bửu Bửu cười nói:

- Đúng như vậy. Người đã biết cả, còn gì nữa không?
- Phải rồi.

Tần Bửu Bửu cười nghiêm chỉnh nói:

- Hắc huynh và Âm chấp pháp thật giống nhau, chắc là phụ tử. Tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Vệ Tử Y ngạc nhiên hỏi:

- Đừng nói tào lao, tại sao người biết bọn chúng là phụ tử?

Tần Bửu Bửu nắm chặt tay, nhìn qua nhìn lại nói:

- Huynh trưởng quên rồi ư? Có lần nói với tiểu đệ chuyện Âm chấp pháp vì mắc cỡ nên bỏ thê tử đó sao? Hắc huynh diện mạo giống như vậy mà từ nhỏ đã mồ côi. Như vậy tính tính tang tang liên kết lại, chân tướng chẳng rõ ràng ư?

Vệ Tử Y cười nói:

- Trong lời nói có câu tính tính tang tang ư? Người từ vở kịch nào nghe được vậy?

Thì ra Bửu Bửu còn tính trẻ con, mỗi khi Vệ Tử Y bắt đắc dĩ phải đi dự tiệc thì Bửu Bửu cũng được đi theo và được xem hát. Mời thủ lĩnh Kim Long Xã dự tiệc, chủ nhân thường cũng mời luôn một gánh hát để giúp vui. Bửu Bửu ở Thiếu Thất sơn mười mấy năm, đối với loại giải trí này rất mới mẻ với hắn, nên cũng học được vài câu.

Tịch Như Tú không biết đầu đuôi, liền nói:

- Người nói Âm lão quỷ đã có con lớn như vậy ư?

Cái ganh tị ấy vẫn không giấu được ai.

- Ganh tị, ganh tị!

Tần Bửu Bửu nói giọng mũi:

- Ta ghét ganh tị, ai mà mắc tật ấy khó chịu lắm!

Vệ Tử Y chỉ vào cái mũi nhỏ của hắn cười nói:

- Đủ rồi, chẳng mệt sao?

Rồi nhìn Tịch Như Tú cười nói:

- Âm Ly Hồn khi xưa kết hôn ba ngày thì rời xa ái thê. Lần này hắn nhất định về nhà.

Tịch Như Tú kêu thảm thiết:

- Vào sống ra chết với hắn mười mấy năm trời, hắn giấu kín ta. Vậy thì còn gì là bằng hữu?

Tần Bửu Bửu đang nói hăng say, nghiêm chỉnh nói:

- Người nói sai rồi. Tại vì Âm chấp pháp không có diện mạo như Phan An.

Tịch Như Tú xưa nay tự khoe mình có duyên với nữ nhân, tự an ủi:

- Nói cũng phải. Nữ nhân thấy hắn sợ muốn xỉu, đừng trách hắn không dám về.

Tần Bửu Bửu nói:

- Người cũng nói sai nữa. Đó tại Âm chấp pháp làm điều ám muội, không phải là Âm phu nhân ghét bỏ.

Vệ Tử Y mỉm cười nói:

- Âm chấp pháp vài ngày nữa dần thê tử về xã, còn phiền phức nhiều nữa.

--- o O o ---